

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 4.

V četrtek 27. januarja 1853.

IV. leto.

Novo leto *).

Binga, bonga! binga, bonga! leto je minulo. Zvonovi zvonijo. Polnoči je! Staro leto se je poslovilo in zadnji „z Bogom!“ odmeva. Novo je nastopilo in vladarstvo prevzelo.

Otrok vošil in nade! majhen delček večnosti! kdo zamore z nar bolj bistroumnim duhom tvojo osodo oznanovati? Zavito v prečudno zagrinjalo prične tvoje vladanje. Tisuč in tisuč bitij te pričakuje. Staro se je pogreznulo v neskončno morje večnosti, novo se s vsimi mislečimi dobrotami obeta.

In človek hoče s poželjivo roko vse zgrahiti. Za majhno zemeljsko minljivo blago razstavlja gore, prebrodi morje, se bije in bije in na vso moč svoje žile napenja in — pri vsakem dobitku mu hitrejši serce tolče, da še bolj za nečimurnostjo dervi in nepokojniši postane.

Tak je človek! Ali kolo časa se neprestano verti; hitro mine ura, dan, teden, mesec in leta ni.

Na kolena! na kolena, ljudstvo! daj si vsaj eno uro primirja, odloži skerbi in hlepenje, beži od hrupa in naj ti bo duh prost, da zamoreš zahvalno pesem zapeti, in Večnega blagoslov za novo leto prositi!

Zmagovavci! katerih čelo je ovenčano z lovorovimi vencii, ki slovite po celem svetu, pripognite svoje ovenčane glave ter sklenite roke k vzajemni molitvi!

O vi učeni! ki nar skrivneji resnice pretuhlate, ki s svojo učenostjo tudi druge napajate in vsim veselje delate; poslušajte: Samo ta trenutek je vaš! posvetite ga Bogu!—vsa učenost pride od Njega, ne od svetá.—

Pesmarji! tudi vi zedinite svoje glase z unimi ter brenkajte na harpe s hvaležnim sercom, in sveto boječnostjo zapojte nebeške glase, naj se tudi po zemlji razlegajo!

Vsi, bogati ali reveži! vsi se zedinite, molite in prosite, da bi nam dobrotljivi Bog v revah in nadlogah pomagal ter nas nikoli v obilnosti svojega miloserdja ne zapustil.

O vi vsi, ki vas nadloge tarejo, ki po nesreči terpite in vas zelo o prihodnosti skerbi; vi kmetje in delavci, ki z znojem na čelu svoj kruh služite in vi vsi, ki vsak dan z žalostnim sercom kruha prosite — poterpite in vedite, da pride dan, sprelepi dan, čeravno še vsim neznan, ki nam je obljubljen; povzdignite svoje oči proti nebu; oko Očeta vedno nad nami bdi!

O vi vsi, katerih serca so hlepele za minljivo slavo in veseljem — o vi reveži in nesrečniki! bodite potolaženi! novo leto se je rodilo!

*.) Zakasnjeno, pa vendar zmiraj o pravnem času.

Matere! slabi so vaši otroci in še nezmožni kej početi, o darujte Gospodu ljubljene deca! Priključite nanje njegov blagoslov. O storite to!

In ti dekle mlado, ki si že prihodnjega ženina zbralo ter mu vse serce darovalo, moli in prosi Narvikskega; da, ker te je k pravi volitvi napeljal, jo tudi poblagoslovi s svojim obilnim blagoslovom.

O ljudje! pojte in zedinite svoje pesmi s kerubini, hvalite in častite Gospoda vsih Gospodov — ter pozdravite mlado novo leto!

Z g o d n j a c v e t k a .

Zgodaj, zgodaj prikazala	Oj kak kratka, cvetka moja
Se je cvetka mi prezala,	Pač bliščava zdaj je tvoja!
Razcvetela krasno je. —	Sam pri sebi mislim si;
Nje lepota čudno gane	Vreme zdajno spremenljivo
V serce me moči neznanu,	Rado vniči cvetje živo,
In oko solziti će.	Že mogoče prve dni.

Tud veselje ravno tako
Kratko tukaj nam je vsako,
Komaj pride, zgine že.
Spremenljivo svetno vreme
Sreče cvetje preč odzene,
Ko kaliti nam začne. — A. Praprotnik.

F e d o r i n O l g a .

(D a l j e .)

III.

Knez Ivanov se je nosil, kakor gospodar in samovlastnik v poslopji kneza Černikova, kateri ga je bil v svoji zadnji naredbi varha svojih otrok postavil. Fedor in Olga sta vidila nevrednega namestnika svojega rajncega britko obžalovanega očeta le malokde, in še takrat le s strahom in nejevoljo. Olga revna, nježna deklica se je tresla pred njim, in Fedor je skrivej z zobmi škripal, kadar je vidil terdega moža, katerega merzla ošabnost in divje ravnanje je njega mlado, ponosno serce nepopisljivo razkačilo. Knez Ivanov je to dobro zapazil, vse to je bral v duši mladenč, kateri ni nikoli vaju bil svojih notranjih občutkov zakrivati. Zatorej je tudi znal zviti hudobnež njegove lahkozdražljive občutleje z vso zvijačnostjo v svoj gerdi namen obračati. On je nalaš hotel, da bi ga Fedor sovražil, »zakaj,« si je mislil, »ako me sovraži, se mu bo še prav zdelo, če ga od sebe spravim.« Knez je bil zvit ko gerča, posebno kadar je šlo za njegovo korist. Vedil je, kako Fedor svojo sestro ljubi, kar mu je rajni oče s posebno skerbjo priporočil, vedil je, da ga zamore še le potem od Olge ločiti, kadar bo sovraštvo mladenča do njega še dosti večji, kakor serčna ljubezen do sestre. Zatorej je preklinjal mladenča, ga zmerjal, ga vdarjal, ako se je njegovim krivičnim poveljem ustavljal.

Še več. Knez je vedil tudi, kako Olga svojega brata ljubi, [zatorej je mladenca kaznoval, da bi tudi s tem žaljena sestra med kaznijo terpela. Tako si je mislil, bo blagocutje Fedora nar bolj žaljeno in ga zamore nar ložeje od nje ločiti.

Berž prvi dan, ko je Ivanov v Černikovo poslopje prišel, pokliče Fedora k sebi. V ravno tisti sobi, kjer je komej pred enim tednom oče nesrečnega Fedora v Gospodu zaspal, pričakuje ubozega kneziča, kateri ves objokan noter stopi.

„Sem pojdi bližej, tukej sem!“ mu terdo knez zapové, valaje se po mehkiem stolu. „Ne slišiš? otroče!“

Fedor še ves žalosti in britkosti prevzet, ga sterdo pogleda. Tako ni še nikoli nihče z njim govoril, še njegov lastni oče ne, in njegovo mlado, ponosno sercé mu v persih razkačeno bije, ko sliši terdo povelje svojega varha — svojega ujca. Solze si z oči obriše in ostane nalaš derzno pri vratih.

„Tukej sem, pravim!“ zavpije knez, „slušaj, kadar jest ukažem, otroče!“

„Jest nisim več otrok“ odgovori Fedor, ktereга žalost je zdaj živa nejevolja premagala, „Tako se ne govori s sinom kneza Černikova!“

„Misliš ti, strupena kača?“ zareži knez Ivanov zaničljivo. „Ali si pozabil, da si po zadnji volji rajncega očeta čisto meni v oblast izročén? Misliš, da bom jest tvoj varh in ujec razvajenemu termoglavnežu skoz perste gledal? Tukej sem, in precej! in ako ne, te dam bičati!“

„Kaj? mene bičati? mene!“ zavpije Fedor ves serdit, „mene edinega hišnega sina! In vi, ki ste tukej le po dobroti rajncega očeta! Vi mene bičati!“

„Da, tebe in ravno tebe bom dal prebičati, in ti tako tvojo termo iz glave izbiti!“ odgovori mrzlo knez, in potegne za zvonček. Hlapčoni in sužnji prispejo v sobo. „Primate mladega svojoglavca“ jim zapové Ivanov, „in mu jih naštejte tukej zunej dvanajst na kožo. Potem ga pa spet sem pred me pripeljite!“

Fedor vpije glasno ves serdit, se brani sužnjem, ter se obupljivo izvija iz njih neusmiljenih pesti, in kliče služabnike svojega rajncega očeta. Ali nihče tih ga ni slišal, zakaj vse, zunej starega Vazila, je bil zvili knez že od poslopja spravil in jih na daljnje Černikove pristave poslal. Revni mladenec se mora po kratki brambi divji sili vdati in neusmiljeni hlapčoni mu roke zvežejo. Fedor je bled ko smert, in diha glasno.

„Prekletstvo mojega očeta te bo zadelo in prišlo čez te!“ reče knezu. Potem pa molči poterpežljivo in ne zdihne ne besedice, ko so ga terdi sužnji šibali. Na pol omedlenega pripeljejo nazaj pred kneza, ki ga odvezati in samega pustiti zapové.

„Si vidil zdaj, koliko moč in oblast da jest imam?“ reče zaničljivo Fedoru. „Nikoli se več ne prederzni, se mojim poveljem ustavljati. Poslušaj torej. Jest hočem, da greš v Moskvo, kjer te bom svojemu nar boljsemu prijatlu v izrežo izročil. Dobro ti hočem in ti naklonim nar bolj častno življenje, življenje vojaka. V tvojih rokah je tvoja prihodnja sreča, ali sramotno končaš, ali pa nar viške slavne stopnje dosežeš. Bodi pripravljen torej, v malo dneh odideš v Moskvo.“

Fedor bi bil z veseljem to povelje kneza sprejel, ker ni vidil kače, ktera je pod cvetkami njegovih besedi prežala; — ali misel na svojo sestro Olgo, misel, da jo mora zapustiti, da bo sama, brez vse pomoči

v oblasti brezdušnega ujca ostala, ta misel mu ne da, kakor da terdno sklene, nikdar in nikoli v to knezovo povelje ne dovoliti.

„Ne grem!“ odgovori serčno, „Nikdar se od Olge ločil ne bom.“
„Tako?“ zareži knez, „tedaj ne greš?“ Si že pozabil kozje molitve, ki sim te jo prej učiti bil ukazal? Premisli dobro, mladenč, kaj da delaš?“

„Ne grem, in če me tudi do smerti šibati daste,“ odgovori Fedor, bled ko smert, pa z neprestrašeno serčnostjo, tako da še clo neusmiljenega kneza presune. Da ne sme predeleč iti, to je dobro previdil. Zakaj kako lahko bi se bil hrum od njegove terdoserčnosti razširil in potem bi bilo šlo vse njegovo upanje po vodi. Knez Černikov je imel dosti prijateljev med mogočniki dežele, in ti bi ne bili smeli zvediti, kako da se z njegovimi otroci ravna. Knez je to dobro pretuhtal in njegov sklep je kmalo storjen.

„Je že prav,“ reče s sovražno merzloto Fedoru, „silil te ne bom dalje, ali tvojo nepokoršino in svojeglavnost moram kaznovati. Dam ti čas premisliti, v osmih dneh se bova spet pomenila.“

„Jest se nič ne premišlujem, odgovori Fedor, moj sklep je storjen in jest se ne vrnem.“

Knez mu besedice več ne odgovori, temuč pokliče hlapčone, in jim zapove mladenčca v samotno odložno sobo zapreti. Tukej, si je mislil knez, bo že o suhem kruhu in vodi se zmodril; in Fedor se pusti brez vsega branjenja preč peljati in zapreti, ker je že namreč poskusil, da nasprotvanje nič ne pomaga.

Fedor je bil, dokler so njegov oče živeli, vsih dobrot, lahkote in prijetnosti navajen; toliko britkejši mu je bila tedaj puščava njegove ječe. V mali sobici, ki mu je za ječo odločena, ne vidi nič družega, kakor gole štiri zidove in kup slame v enem kotu, ki mu je namesti mehke postelje za ležišče odločena. Eno samo, pa še to razbito oknice v sobo berli, skozi ktero povsod lahko veter z dežjem noter vihra. Vender Fedor se ne premakne s svojim sklepom in akoravno včasih v svoji nesreči britke solze preliva, vender zmiraj še reče: „Nikoli, nikdar se od Olge prostovoljno ločil ne bom.“

Na slamo se zgrudi in ihti mislijoč na preteklost, na svojega rajnega, ljubega očeta, na zveste služabnike, ki so ga na rokah nosili, na svojo milo sestrico, ktera mu je marsiktero uro posladila. In spet začne z zobmi škripati spomnijoč se knezove ošabnosti, neusmiljenosti in terdosti. Serce se mu jeze topi, in stokrat ponovi svoj sklep, nikoli tega knezovega povelja ne spolniti, nikoli se od Olge ne ločiti, ktero tako ljubi, bolj ljubi, ko samega sebe.

Tako preide en dan, in še eden, Fedor je vedno sam. O poldan pride knezov hlapče, postavi molče verč vode na tla in zraven kos suhega kruha ter gre spet molče preč in ne odgovori nikoli besedice na vselej ponovljeno Fedorovo vprašanje, kaj da počne mila sestra Olga? Fedor prihaja vedno otožniši. Njegove vroče oči imajo komej več solz, nesrečo objokovati, njega lica bl-dijo in njego a prej lična in krepka postava dan na dan slabi in peša. Tako mine celi teden. Sedmi dan pride knez Ivanov, vpraša zaničljivo ubozega mladenčca, kako da je kej, če se še ni spametval, in se smehlja hudobno med tim, ko mu Fedor z zaničljivim pogledom zaverne, da noče nikoli nikdar svojega sklepa premeniti.

„Glej, kako si terdovraten, imam vendar usmiljenje do tebe,“ reče knez s pohlinjenim sočutjem. „Smiliš se mi, in da se prepričaš, da ti iz serca dobro hočem, ti bom poslal tolažnico v tvojo samoto. Tvoja sestra me je prosila, da bi smela s teboj v družini biti; hočem njeno prošnjo spolniti.“

Fedor sam svojim nšesom ne verjame. „Olgo! zakliče glasno,“ „Olgo bote pustili k meni priti?“

„Da, storil bom to, da se prepričaš, da nočem tvoje nesreče, timveč le edino tvoje dobro,“ reče knez.

Fedor premamljen od te vesele novice, bi bil skor v svoji radosti kneza objel. Vsa njegova jeza, vse njegovo sovraštvo ga je prešlo v sladkem upanji, svojo sestro kmalo zopet viditi, ž njo govoriti in ž njo jokati. To je bila sreča, ki bi si jo bil komej sanjal, in zdaj se mu tako goreča želja nenkrat spolni. Solze veselja ga polijejo, smehlja se, njega lica zopet rudijo, njega serce upa spel, in vse terpljenja in težave preteklih dni so v enem samem trenutku tako rekoč čisto pozabljene.

Revni mčadeneč! o ko bi bil mogel v zvitem, hudobnem sercu svojega sovražnika kervoželjne naklepe brati, tvoje veselje bi ne bilo tako veliko, ne tolika tvoja sreča! — (Dalje sledi.)

O d g o v o r i

na vprašanja društva za Jugoslav. povestulce.

(Dalje.)

IX. V Gradiški je na gradu, kjer so hudodelniki zaperti, stara štirna v živo skalo vsekana s španjolskim napisom. Pripoveda se, da so o vojski zavoljo španskega nasledovanja to tverdujavo branili Španjoli proti sovražnikom. Ko so bili dolgo obsedeni, in niso več vode imeli, so si to štirno v živo skalo vsekali, in kmalo do vode prišli. To napomenuje tisti napis. Od tod pride tudi, da drugi Furlani Gradiškancom pravijo Spagnoi, to je Španjoli, ali Španci, ker se tudi dovizati da, da so nekatere družine zares iz Španskega v Gradiško došle, kakor n. pr. Salamanka.

Na Goriškem gradu se hrani še precej velik kamnit lev, kterega so bili nekđaj Benečani nad velke vrata postavili, kjer se na grad gré, in kjer je sadaj cesarski orel. Kadar so bi Benečani zopet iz Gorice spodenj, so Austrianci leva doli vzeli in ga na gradu shranili, na njegovo mesto pa je cesarski orel prišel. Ljudstvo si pa pripoveduje, da so Austrianci tega leva iz Benetk sami prinesli in kol nekak trofej na Goriškem gradu shranili; Benečani so večkrat prosili, naj se jim lev nazaj da, to da niso ga več dobili, akoravno so hotli zanj tolikajno zlata in srebra dati. — Med Ločnikom in Mušo ali Mušo, je kraj pod berlino, ki malo hiš šteje in se imenuje Podbrida (Podberdom). Ondi je križ poti mala kapelica svetega Roka, ki ima historički pomen. Vsi ljudje tistih krajev vedno pripovedajo, da je nekđaj v starih časih huda kuga povsod unkraj Soče ljudi morila, in zatorej so se vsi bali, da bi utegnula priti tudi čez Sočo do njih; tadaj so goreče Boga prosili za odvrnenje te strašne šibe božje, in glej! nič se jim ne zgodi. V zahvalni

spomin te rešitve, da ni kuga namreč do njih prišla, so tadašnji prebivalci teh krajev ondi kapelico svetemu Roku na čast sozidali, kateri se kot poseben varh zoper kugo časti. In vsako leto so potem iz bližnje Ločniške fare ljudje s procesio tjekej hodili in ondi tudi službo božjo slovesno opravljali, in še le za časa cesarja Jožefa II. so se te procesie opustile.

Leto me spomni pa še na drugo historičko dogodbo. Goričani pripovedajo, da ko je nekdanj v starih časih strašno divjala kuga v Goricah, ni vendar nobenega pomorila Podturnom (S. Rocco, Goriško predmestje), kjer imajo cerkev svetemu Roku na čast sozidano. Goričani so hitro obljubo storili, da hočejo vsako leto na god Roka, 16. avgusta, s procesio iti k svetemu Roku v Podturn, in na to obljubo je kuga odjenjala. Od tistega časa gre vsako leto na 16. avgusta procesia iz Goriške velke cerkve k svetemu Roku; o času cesarja Jožefa II. je bila ta navada za nekaj časa odstavljena; v novejših časih pa so jo pobožni Goričani vnovič vpeljali.

V Livki na benečanski meji se najde živa skala, ktera ima neko številko leta vsekano, in ki je nekdanj zaznamovala mejo med benečanskim in Tmnskim.

Z m e s o

Želja Jezikoznanska o novem letu.

(D a l j e.)

Slovenski	Ilirski	Česki	Poljski *)
»Bčela« oznani (naznani) novico, dan...	»Bčela« javlja (obznaruje) novost.	»Czas« oznanuje zpravu, že . . .	»Monitor« ozna- mia wiadomość,
Iz Dunaja zve- mo, da . . .	»Novice ogla- šuju, da . . .	»Wr. Ztg.« ohla- šuje, že . . .	že . . .
»Šlšk. pr.« pové, da . . .	Iz Beča dozna- jemo, da —	Z Vidné dovi- dáme se, že . . .	»Gaz. Warsz. o- głasza, že . . .
	»Srbs. dnev. po- vêda, da —	»Srbs. dn.« povi- dá (vypravuje), že . . .	Z Wiednia do- wiadujemy sie, že . . .
			»Czas« powiada, že . . .

Iz vseh zgornjih izgledov vidiš sopen, da slov. doveršivnim glagolom v eni razmieri nedoveršivni treh drugih narečij slovanskih nasproti stojé. Ali ti ne priča sama ta okolnost, da je naša raba kriva? Le vprašuj se: kaj dela, »Bčela?« kaj delajo »Novice?« itd. Odgovarjati si boš mógel: oznanja ali oznanuje, naznanja ali naznanuje, razglašá ali razglašuje, podajajo ali podavajo itd. kar očitno kaže, da je v navédenih primerlejih raba doveršivnih glagolov napačna.

Če je pa temu tako, ni tudi prav, — ni po slovanski iz tistega vzroka, v določnem načinu sed. časa govoriti ali pisati: cerkev zapové (na mesto zapoveduje) — postava ukaže (n. ukazuje), — tako znamenje pokaže (n. kaže, pokazuje) — živali razdelimo (n.

*) Ruskega časnika nisem nobenega pri roki imel.

razdeljujemo ali delimo) v več verst; to zelišče se najde (n. nahaja) povsod itd.

Priprosti Slovenec, prespoštovani g.g. pisatelji slovenski! se pregrešuje, kakor sem rekel, res tudi že v takih primerlejih soper lastnost glagola slovanskega, ali tako ne bi, posluževaje se tistih besed, v določn. načinu sed. časa nobeden Slovenec samo po slovenski znajoč govoril: cerkev zapové (namesto zapoveduje, itd. — Ako je pa ktera tu ali tam (povsod pa gotovo ne) že med priprostim ljudstvom, jo je ljudstvo, ki misli, da je vse lepo, kar in kakor gospôda govori, od potujčene gospôde pobralo. To pričajo naslednje besede lepega vedenja, besede pisarnične in cerkvene, med prostimi Slovenci posebno navadne, namreč: (Lepo) zahvalim (n. zahvaljujem), — se prav lepo priporočim (n. priporočujem); — brat te lepo pozdravi (n. pozdravlja); — prisežem (n. prisegam Bogu itd. — Ali vprašam: kaj delaš? kaj dela? ne bo (tega sem si svest) nobeden priprost Slovenec odgovoril: zahvalim, se priporočim itd. ampak: zahvaljujem, se priporočam (priporočujem itd. — Čudna je ta, praviš. Res je čudna: ravno tisti pogoji govorjenja, pa dvojna oblika glagola (doveršivna in nedoveršivna)! In oboje govori priprosti kmet! Prijatelj! kaj sodiš po tem? — Sodiš li, da mora oboje prav biti? — Nikakor, s tem manj, ker priprosti Slovenec (razun malo malo drugih) samo v doveršivni namesto v nedoveršivni obliki rabi, vprašan pa: kaj delaš? s pravo — nedoveršivno obliko glagolovo odgovarja. Zdi se mi, kakor da bi se po takim vprašanju Slovencu s ptujščino omamljeni duh slovanski predramil in se samega sebe zavedil, da nato prav odgovarja kakor omamljenec, popred blodivši, opominjan in vzbujan z glavnim: kaj praviš? kako si rekel? itd. svoje odgovore popravlja. Drugači ne morem soditi. (Konec sledi).

Slovstvo in umetnost.

* V Ljubljani se poslovenuje Campe-a zlata vredna knjižica „Entdeckung von Amerika.“ Terdno zaupamo, da si bo tudi med Slovenci mnogo prijateljev pridobila.

* Prof. Hanuš je izročil českej matici „Dodavek k Mudroslovi národ slovanského v příslovích“ Razpade v dva dela: prvi obsega literaturo in kritiko zbirki slovanskih prislovic in drugi theorio prislovništva.

* Šolskega časnika „Škola“ je ravno 3. zv. izšel. Po pošti prejemam veljá ta časopis na pol leta 1 fl. 32 kr. sr.

Različne drobtince.

* Preteklega polletja je izšlo na Dunaju 88 slavjanskih knjig raznega obsežka. Med taistimi je bilo 22 slovenskih večidel šolskih knjig.

* „Družtvo sv. Janeza“ v Pragi za izdavanje in razširjanje kat. knjig šteje okoli 5000 družtvenikov; „družtvo sv. Cirila in Metoda“ jih imá 892 in naše „družtvo sv. Mohora“ ravno 720. Koliko koristi take družtva donášajo, je vsakemu znano. Ali bi se ne dalo tudi za naše brate ilirske Jugoslavené enako družtvo osnovati?!

Slov. pregovori.

Božja beseda, marskaterimu preseda. — Hudobija brani, da se ne ohrani. — Je vdarjen ko Napoleon pri Moškovi. — Vsak v svoj sak. — Kmeta poznaš na vilah, dohtarja na hilah. — Dosti siromakov je glada vmerlo, beračev pa nobeden. — Mu je toliko za dom, ko orlu za Noetovo barko. — Enkrat ponevedama, potem zaporedama. — Zlata veriga ne da svobode. — Kakoršno je zadržanje, tako je djanje. — Dans vsega zadosti, jutre ni kam klepniti ne vbosti.

Naznanilo.

Z novimi upomi, s prerojenimi močmi je „slovenska Bčela“ ob novem letu svoj IV. tečaj nastopila. Mnogo slavnihi spisateljev se je zbralo okoli nje, jo s svojimi umotvori nakinčati in jo čast. bravcem čedalje bolj prikupiti. — Resnično moramo obstati, da se koj ob novem letu ni precej naročnikov oglasilo, vendar to nas s sladkim upom navdaja, da se še od dneva do dneva novi braveci za njo oglašajo, tako da bodo v kratkem vsi tiskarski potroški poplačani in nje življenje sopet za eno leto zagotovljeno.

Kakor smo letos začeli (menimo, da se nam letašnjega zadržaja ni treba sramovati), bomo tudi dalje napredovali. Vsega se bomo skerbno izogibali, kar bi npravnosti naše mladine škodovati vtegnilo. Povest „Fedor in Olga“, kakor se bo vsakdo sam prepričal, je tako mična in zanimiva, da je lepše še skorej nimamo v slov. jeziku. „Odgovori na vprašanja društva za jugoslav. povestnico“ od našega prestavnega g. prof. Kocianciča bodo zmiraj bolj mikavni. Razun tih in še mnogo družih manjših sestavkov bo letašnja Bčela tudi prinesla po celi Evropi in Ameriki znano povest: „Bajta strica Tomaža ali življenje zamorcev v Ameriki“ ki je že blizo v vse evropske jezike prestavljena in v tisuč in tisuč iztisih po svetu razširjena. Neizrečeno terpljenje tih vbohih sužnjev je v tej povesti tako milo in ganljivo popisano, da se semtertje človek komej solz zderžati more. Verh tega bomo podali letas v Bčeli „Zgodovino slovenskega slovstva“ — „Popotovanje po Gorotanu“ v katerem ne bodo samo posamezne doline, gradovi in druge zgodovinske imenitnosti natančno popisane, temoč tudi običaji in šege slov. Korošcev, njih narodne povesti itd. vpletene. Verh tega imamo tudi že v rokah preimeniten zgodovinski spis. g. prof. Terstenjaka: „Kdo so bili Ambidravi in kdo je sozidal starodavni mesti Virunum in Teurnia Kelti ali Venedi? kterega bi vendar naj rajši v posebni dokladi „Bčeli“ priložili, ako bomo le kolčkaj shajali zamogli. Mislimo s tim Bčeli-stanovitno ceno podeliti.

Ob enem se obrnemo še enkrat na vse čast. g.g. domorodce, Bčelo pri življenju ohraniti in razširjati pomagati. Prosimo tedaj, da se vsi gospodi, ki jo hočejo letos prejemati, skorej oglase in naročnino pošlejo, da bomo vedeli potrebno število iztisov napravljati. Vsakemu novo pristopivšemu udu moremo še s vsimi letašnjimi listi postreči. Ako se pa komu ložej kaže, naročnino poznej v teku I. polletja poslati, naj nam sedaj vsaj svoj napis naznani; radi mu hočemo na njegovo beseda Bčelo pošiljati. Kdor si vendar naših letašnjih naročnikov za sebe samega dva iztisa Bčele naroči, ju dobi za 5 gld. sr. (namesto 6 gld.) na leto, Z Bogom.

Vredništvo.